ידיעות אחרונות

העורך לשעבר: ד"ר ה. רוזנבלום ז"ל	יו"ר ההנהלה הראשון: יהודה מוזס ז"ל	העורך האחראי הראשון: נח מוזס ז"ל	העורך האחראי: ארנון מוזס	עורך: שילה דה־בר	משנה לעורך: רון ירון	דפוס גלעד רח' מוזס 2, תל אביב	Yedioth Ahronoth يديعوت احرونوت	יום ג', י"ג באייר, תשס"ז 1.5.2007 גליון מס' 24504	4.80 ש"ח (כולל מע"מ)	4.20 ש"ח (ללא מע"מ)

דו"ח וינוגרד: מוסף מיוחד

מסמך: קטעים נרחבים מדו"ח הוועדה לבדיקת אירועי מלחמת לבנון ה־2

נחום ברנע

צריך ללכת

בשורה התחתונה, אהוד אולמרט צריך ללכת.

לא בגלל כשלי המלחמה, אלא בגלל שאם אחרי דו"ח כזה, מפי ועדה כזאת, ועדה שהוא בחר את חבריה וחיבר את כתב המינוי שלה, אולמרט ימשיך לכהן בתפקידו – ספק אם תהיה כאן אחריות אישית על משהו. ישראל תצטרף חגיגית לעולם השלישי. ועם זאת, פוליטית הוא יכול לשרוד. לא משום שהמלחמה היתה מוצלחת, אלא משום שהאלטרנטיבה, גם על פי הסטנדרטים של הוועדה, לא מוצלחת יותה. לא ביבי, לא ציפי, גם לא ברק.

הוא נדון להמשיך ולכהן באווירה ציבורית עוינת, על זמן שאול. בסוף תתורגם התחושה בציבור למהלך פוליטי. וינוגרד נתן למערכת הפוליטית ארכה עד אוגוסט. הוא רומז שבדו"ח המשלים שלו באוגוסט, ימליץ על הדחה.

מכל משגי המלחמה, המשגה ההרסני ביותר מבחינת אולמרט היה ההתעקשותו לא למנות ועדת חקירה ממלכתית. הוא גייס את כשרונו הפוליטי כדי למנוע מנשיאת בית המשפט העליון לקבוע את גורלו. איך היה מנוסח דו"ח על ידי אהרון ברק או דורית בייניש אפשר רק לשער, אבל אפשר לומר בוודאות: הוא לא היה גרוע יותר מדו"ח וינוגרד. אולמרט חולק על חריפות הניסוחים של הוועדה, על חלק מטיעוניה ועל תבונת המלצותיה. אף על פי כן, הוא לא יכול להגיד מילה על הדו"ח: את הדייסה הזאת הוא בישל, במו ידיו.

(ראו עמ' 2)

סימה קדמון

אי־אמון

עד אתמול בערב הדאיג דו"ח וינוגרד החלקי שלושה אנשים. מהיום בבוקר הוא צריך להדאיג את כולנו.

לא להדאיג. להפחיד. לזעזע. כי על פי מסקנות הדו"ח החלקי, לא מדובר כאן בסתם כשלים. מדובר בפלא של ממש שהמדינה הזאת עדיין קיימת. כי מדינה שראש הממשלה שלה כשל בשיקול דעת, ששר הביטחון נכשל במילוי תפקידיו, שהרמטכ"ל שלה הציג מצג לא נכון ותרם תרומה מכרעת לליקויים ולכשלים, שהמטה הכללי לקה בחוסר יצירתיות ושהממשלה הצביעה מבלי שידעה על מה היא מצביעה – זו מדינה שהופקרה. זו מדינה ללא הנהגה. זו מדינה שצבאה איכזב. זו מדינה שהממשלה שלה עלובה וששריה אינם ראויים למעמדם.

השופט וינוגרד הניח אולי אקדח טעון על שולחנו של אולמרט, אבל מתחת לרגלינו הוא חשף פצצה מתקתקת. את חשבון הנפש לא צריך להשאיר רק לאולמרט, לפרץ ולחלוץ. חשבון הנפש צריך להיות של כולנו. כי מדובר כאן לא רק באנשים שכשלו. כשלה המערכת כולה. כשלה הקונספציה. כשלה תפיסת הביטחון. כשלה ההנחה שעל פיה ישראל לא תצא למלחמה יזומה. התנפץ האמון שאנחנו ננצח בכל מערכה. עצוב לחשוב, אפילו מעליב, אבל פנייתו הפטרונית של נסראללה ביום הראשון למלחמה אל מנהיגינו הטירונים, שיחשבו פעמיים לפני שהם יוצאים למלחמה – הפנייה הזאת היא תמצית מסקנות הוועדה.

(ראו עמ' 3)

אלכס פישמן

נאשם מספר אחת

פעם עוד צחקנו ואמרנו שצה"ל הוא צבא שיש לו מדינה. באה ועדת וינוגרד והבהירה לנו שטעינו, שהמצב הרבה יותר חמור. שהיה כאן איש אחד שסובב את הדרג המדיני על אצבעו הקטנה והוליך מדינה שלמה למלחמה שסופה בישלון.

אולי ועדת וינוגרד לא התכוונה להגיע למסקנה מרחיקת לכת שכזו, אבל זה מה שמשתמע מכל שורה בדו"ח שלה. רמטכ"ל חזק, מאוד ריכוזי, עם תפיסת עולם חלוטה ומגובשת מול דרג מדיני רופס, התלוי ברמטכ"ל ובמידע שהוא מביא תלות מוחלטת. אין פלא שהרמטכ"ל, על פי הדו"ח, התבלבל ונטל את המושכות מידי הדרג המדיני.

אבל לא רק מול הדרג המדיני התנהג חלוץ כסולן. מהדו"ח עולה שגם פנימה, אל תוך הצבא, הוא הקרין סוג של מנהיגות בסגנון נפוליאון בונפרטה: אני ואפסי. מצביאות ללא כל רצון לשלב את המטה שלו בסיעור המוחות ובתהליך קבלת ההחלטות. הוא גם אוסר על הבכירים בפורום מטכ"ל להביע דעות עצמאיות משלהם, מחוץ לשולחן הדיונים במטכ"ל. זה כבר מוזר. זה לא רק חלוץ המוכר.

ועדת וינוגרד מטילה אבני ריחיים על כתפיו של חלוץ. מבין השלושה, נופל עליו התיק הכבד ביותר, שיש בו גם מרכיבים של הונאה והטעיה של הממונים עליו. וזו כבר לא בעיה של שיקול דעת. אלה דברים קשים ביותר, המטילים דופי ביושרו של האיש.

(ראו עמ' 5)

אולמרט נדהם מחומרת דו"ח וינוגרד ● מקורביו:

"אקדח לרקה"

הדו"ח הקשה

ראש הממשלה אחראי אישית לליקויים, כשל בהפעלת שיקול דעת, זהירות ואחריות ● שר הביטחון נכשל במילוי תפקידו בגלל חוסר ניסיון, לא הבין ולא התייעץ ● הרמטכ"ל כשל בתפקידו כמפקד העליון וגילה חוסר מקצועיות

רגע האמת

אולמרט מקבל את הדו"ח מידי השופט וינוגרד, אתמול
(צילום: אבי אוחיון/ לע"מ)

חלוץ הורה לסלק עיתונאים שבאו לבקש את תגובתו

עמ' 6

אריאלה רינגל־הופמן

הלב נשבר, הצדק מנחם

מה ששובר את הלב, ובו זמנית גם מנחם, הוא העובדה של־פחות הדו"ח הזה לא זייף.

תחושת הצדק הטבעי לא נאנסה. הדו"ח הזה – המנוסח באיפוק משפטי, חף מהתלהמות, נקי מיצרים – מנסח היטב את מה שאנחנו יודעים כבר שמונה חודשים ו־17 ימים. שאיך שלא יסובבו את הדב־רים, יתמרנו ויקמטו, יגייסו סיבות ונסיבות – בסופו של דבר שלושה אנשים, אהוד אולמרט, עמיר פרץ ודן חלוץ, הובילו את המלחמה הזו ברשלנות, בחוסר מקצועיות וביהירות.

מלחמה שבה נהרגו 119 חיילים ו־37 אזרחים. וכל אחד מהם הוא בן להוריו, בעל ואב. ילד אהוב שאין מקום שאליו אפשר לברוח מהתהייה המענה כל כך, איך הכל יכול היה להיות אחרת, שאין מקום שאליו אפשר לברוח מהגעגועים.

כמה גדול היה הפער בין הניסוחים הקשים לתמונת השופט בחליפה אפורה, שקרא בטון מונוטוני את עיקרי הדברים, כשהוא לא מותיר מקום לאי־הבנות. הפעם זה לא הבכי המר של המשפחות השכולות שהכתיב את המסקנות. זו הוועדה שקבעה שחלוץ פעל באימפולסיביות, שלא הציג לממשלה מידע חיוני.

(ראו עמ' 16)

מקורבי פרץ: הוא לא התייעץ מספיק, ועל זה לא מדיחים

עמ' 4

9 771565 038333 18
01/05/07
ידיעות אחרונות

דו"ח וינוגרד: כשלים בצמרת

אהוד אולמרט

"ראש הממשלה אחראי לכך שהוחלט לצאת לפעולה ללא תוכנית מעובדת היטב, ושמטרות המערכה לא נקבעו בבהירות ובזהירות. אלה מצטרפים לכשל חמור של הפעלת שיקול דעת, אחריות וזהירות"

עמיר פרץ

"שר הביטחון לא פעל בצורה מספקת להשלמת חסרי הידע והניסיון שלו. הוא לא נעזר עזרה של ממש באגף הביטחוני־מדיני. כהונתו כשר הביטחון בזמן המערכה החלישה את יכולתה של הממשלה"

דן חלוץ

"הרמטכ"ל לשעבר לא התריע בפני הדרג המדיני על החסרים הניכרים במצב התוכניות והמוכנות של הצבא. הרמטכ"ל גם לא העריך נכונה את המשמעות החמורה של חשיפת העורף לירי קטיושות מתמשך"

נחום ברנע

אולמרט בישל. אולמרט אכל

מעולם לא נכתבו דברים קשים על ראש ממשלה כפי שנכתבו בדו"ח ועדת וינוגרד. אולמרט מינה את הוועדה שהפכה אותו לגדול האשמים בכשלי המלחמה. הדו"ח מציב סטנדרטים חדשים למנהיגות בישראל. אולמרט לא עומד בסטנדרטים האלה. גם לא פרץ. גם לא נתניהו, ציפי לבני ואהוד ברק

בשורה התחתונה, אהוד אולמרט צריך ללכת. לא בגלל כשלי המלחמה, אלא בגלל שאם אחרי דו"ח כזה, מפי ועדה כזאת, ועדה שהוא בחר את חבריה והוא חיבר את כתב המינוי שלה, אולמרט ימשיך לכהן בתפקידו, ספק אם תהיה כאן אחריות אישית על משהו. ישראל תצטרף חוגיגית לעולם השלישי.

ועם זאת, פוליטית הוא יכול לשרוד. לא משום שהמלחמה הייתה מוצלחת, אלא משום שהאלטרנטיבה, גם על פי הסטנדרטים של הוועדה, לא מוצלחת יותר. לא ביבי, לא ציפי, גם לא אהוד ברק.

הוא נדון להמשיך וולכן באווירה ציבורית עוינת, על זמן שאול. בפרפראזה על אמירה ידו־עה, ראש ממשלה יכול להתעמת עם חלק מהעם כל הזמן או עם כל העם חלק מהזמן, אבל הוא לא יכול להתעמת עם כל העם כל הזמן. בסוף תתורגם התחושה בציבור למהלך פוליטי. וינו־גרד נתן למערכת הפוליטית ארכה עד אוגוסט. הוא מאיים, במרומז, שבדו"ח המשלים שלו, שיוגש באוגוסט, ימליץ על הדחה.

כמה אירוני: מכל משגי המלחמה, המשגה ההרסני ביותר מבחינת אולמרט היה ההתעקשות שלו לא למנות ועדת חקירה ממלכתית. הוא גייס את כל כישרונו הפוליטי כדי למנוע מנשיאת בית המשפט העליון לקבוע את גורלו. איך היה מנוסח דו"ח שהיה נכתב על ידי אהרן ברק או דורית בייניש אפשר רק לשעה, אבל דבר אחד אפשר לומר בוודאות: הוא לא היה גרוע יותר מהדו"ח שכתבו חברי ועדת וינוגרד.

בהתייעצות שקיים אולמרט עם מקורביו בס־תיו שעבר, בעיצומו של המאבק על הוועדה, פרץ ויכוח. דב ויסגלס אמר: לך על ועדה ממלכתית. אין לך ברירה. אורי שני וטל זילברשטיין אמרו: בשום פנים ואופן לא. אולמרט החליט. הוא יודע להחליט. הבעיה, שנחשפה בכל חומרתה במלח־מה, היא שלא תמיד הוא יודע להחליט נכון.

וכך, לאחר שאולמרט בחר והיועצים המשפ־טיים בחנו ופסלו ואישרו, קמה ועדת הבדיקה: חמישה אנשים ישרי־דרך, אומרי־כבוד, שלושה מהם בני 80. מקובל לומר שהוקנה מרכבת. ספק אם זה נכון בכלל, ובטוח שזה לא היה נכון במקרה הזה. חברי הוועדה, כמו ישראלים רבים מהסוג הוותיק, מסתכלים על המציאות בישראל במבט מאוכזב, ביקורתי, לעתים קרובות מר. יש להם המון ניסיון בחיים, ולכן הם מייחסים חשיבות יוצאת דופן לניסיון. חוץ מזה, חברי הוועדה הותקפו יום־יום בתקשורת בחשד שהם משת"פים של אולמרט. הם נלחצו. ועדה ממלכתית הייתה משוחררת מחשדות כאלה.

אולמרט חולק על חריפות הניסוחים של הוועדה, על חלק מהטיעונים שלה ועל תבונת המלצותיה. אף על פי כן, הוא לא יכול להגיד מילה על הדו"ח: את הדייסה הזאת הוא בישל, במו ידיו. להפך: הוא חייב להופיע כמי שמתגייס לביצוע כל מילה בדו"ח. וינוגרד הוא קצין המבחן שלו, והמלצות הדו"ח חוות הסוסים.

שר המשפטים דניאל פרידמן, שלא הבין, יצא בישיבת שרי קדימה אמש בהתקפה מלומדת על הדו"ח. "אין כל כך מה ליישם בו", סיכם פרידמן, והנחית מהלומה על הטיעון המרכזי של אול־מרט, שהממשלה חייבת להמשיך ולכהן, אחרת יהיה משבר פוליטי, ואיש לא יישם את המלצות הדו"ח.

האם באמת הניח וינוגרד את אקדח ההתפט־רות על שולחנו של אולמרט? הדו"ח, שמצטיין ברוב פרקיו בבהירות־ניסוח, נוטה בסוגיה הזאת לעמימות. מצד אחד, הוא מטביע על אולמרט (לצד פרץ וחלוץ) חותם של כישלון שאין עליו מחילה. הוא מאשים אותו בפזיזות, בבורות, בניהול לא נכון של תהליך קבלת החלטות, בהג־בת יעדי מלחמה מופרכים ובהיעדר שיקול דעת. מעולם לא הטיח דו"ח של ועדת חקירה האשמות נוקבות כאלה, גורפות כאלה, בראש ממשלה.

מצד שני, הוא מסתייג מהלהיטות להדיח. בה־ערת שוליים לסעיף 17 בפרק המסקנות (הערה 8, עמוד 181 בנוסח המורפס) אומרת הוועדה: "יש נטייה בתרבות הישראלית לגמול על כל הוראה בטעות בהדחה. רק מי שאינו עושה אינו טועה. התהיחסות לטעות צריכה להיות דיפרנציאלית, ותלויה כמובן בגודל ובחומרת הטעות. תרבות שאינה מאפשרת למי שטעה להמשיך בתפקי־דו במקרים מתאימים אינה תרבות לומדת, והיא עלולה לאבד את האנשים המנוסים ביותר שלה רק על מנת לאפשר לאנשים שעדיין לא טעו לח־זור על הטעויות שמהם היו נמנעים אלה שכבר טעו בהן..." אולמרט נאחז אמש בהערת השוליים הזאת כמוצא שלל רב.

■ ■ ■

נשיא העליון מאיר שמגר, שעמד בראש שתי ועדות חקירה חשובות, האחת על הטבח בחברון והשנייה על רצח רבין, נרתע מללכת בחקירותיו בגדולות. הדו"חות שלו ירדו, הלכה למעשה, אל גובה המגגומוטר.

ועדת וינוגרד הלכה בכיוון ההפוך. הדו"ח המלא שלה הוא ניסיון מרחיק לכת, אמיץ, יומ־רני, לשנות את התרבות הפוליטית. הם מייחלים למנהיגות אחרת, לממשלה קומפקטית, ששריה בעלי ידע וניסיון בתחומים שהופקדו עליהם, שהיא נעזרת באופן מושכל במומחים מאסכולות שונות ומנגדות, שדנה לעומק ולרוחב בנושאים שהיא מצביעה עליהם, שדיוניה נשמרים בסוד ולא מודלפים.

אין ממשלה כזאת. גם לא הייתה. המודל שחב־רי הוועדה ראו לנגד עיניהם קיים אצל הפילוסוף היווני אפלטון, אבל לא קיים במערכות פוליטיות שרצות לבחירות. על כל פנים, לא בארץ.

זה לא משנה את העובדה שאולמרט שגה קשה כאשר בחר למנות את עמיר פרץ לשר ביטחון, ופרץ שגה קשה כשקפץ על התפקיד. הוועדה אומרת בצדק שהשילוב בין ראש ממשלה חסר ניסיון ופזיז, שר ביטחון חסר ניסיון וחסר עניין בחומר ורמטכ"ל שבוי־קונספציה היה הרסני. למעשה היא מטיחה בשלושתם: אתם שרלט־נים.

בעוד יומיים מתכוון בנימין נתניהו לעלות על הבמה בכיכר רבין, כאחד ממנהיגיה של הפגנה שתדרוש מאולמרט להתפטר. אם נתניהו יקרא את הדו"ח עד הסוף, הוא ימצא בו דברים קשים על הקונספציה שלו כשר אוצר, שגרסה שישראל יכולה להרשות לעצמה לקצץ בהכשרה של כו־חות היבשה, שהרי אין מלחמה באופק. כאשר יצ־טט את מה שאומר הדו"ח בנגות חוסר ניסיונו של אולמרט, הוא יצטרך לזכור באיזה ביטחון עצמי נכנס הוא אל לשכת ראש הממשלה ב־1996, למ־רות שניסיונו אז היה אפס.

ציפי לבני, שרבים בקרימה בונים עליה, תמ־צא בדו"ח הערה לא מחמיאה על חוסר ניסיונה המדיני. אהוד ברק ימצא בו ביקורת, אומנם מנו־מסת, על מדיניות ההבלגה שלו, שנמנעה מתגו־בה על פעולות חיזבאללה והניחה לו להתעצם. כאשר יקרא ברק את הביקורת הקשה על תהליך קבלת ההחלטות בממשלתו של אולמרט ייזכר אולי בתהליכי קבלת ההחלטות בממשלתו שלו, בלשכתו שלו.

הוועדה, כמו ועדת אגרנט בשעתה, מייחסת חשיבות גדולה לכינון מועצה רצינית בביטחון לאומי. היא צודקת, כמובן. אבל חבריה היו צרי־כים לשאול את עצמם מדוע ועדה חזקה כזאת לא קמה עד היום. זה לא כל כך מקרי: מועצה לביטחון לאומי היא הגוף הנכון על הנייר, אבל בחיים האמיתיים צפוף מאור ליד אוזנו של ראש הממשלה, וכל החדרה של גוף נוסף כרוכה במ־ריבות אין קץ על כוח ועל נגישות.

אמש, שעתיים לאחר פרסום הדו"ח, פירסם נשיא ארצות הברית הודעת תמיכה באולמרט. אולמרט היה מרוצה: זאת הייתה נקודת אור ביום שחור. הצעתי לו שלאות תודה יציע לבוש להו־מין אליו את ועדת וינוגרד, לחקור את המלחמה בעיראק.

חיילי מילואים בדרך ללבנון (צילום: אלדד רפאלי)

אולמרט שגה קשה כאשר בחר למנות את עמיר פרץ לשר ביטחון, ופרץ שגה קשה כשקפץ על התפקיד. הוועדה אומרת בצדק שהשילוב בין ראש ממשלה חסר ניסיון ופזיז, שר ביטחון חסר ניסיון וחסר עניין בחומר ורמטכ"ל שבוי־קונספציה היה הרסני

אולמרט ופרץ בגבול הצפון (צילום: אריאל חרמוני, משהב"ט)

סימה קדמון

אי־אמון

עד אתמול בערב הדאיג דו"ח וינוגרד החלקי שלושה אנשים. מהיום בבוקר הוא צריך להדאיג את כולנו. לא להדאיג. להפחיד. לזעזע.

כי על פי מסקנות הדו"ח החלקי לא מדובר כאן בסתם כשלים. מדובר בפלא של ממש שהמדינה הזאת עדיין קיימת. כי מדינה שראש הממשלה שלה כשל בשיקול דעת, ששר הביטחון שלה נכשל במילוי תפקידיו, שהרמטכ"ל שלה הציג מצג לא נכון ותרם תרומה מכרעת לליקויים ולכשלים, שהמטה הכללי שלה לקה בחוסר יצירתיות ושה־ממשלה שלה הצביעה בלי שידעה על מה היא מצביעה – זו מדינה שהופקרה. זו מדינה ללא הנהגה. זו מדינה שצבאה איכזב. זו מדינה שהממשלה שלה עלובה, וששריה אינם ראויים למעמדם.

השופט וינוגרד הניח אולי אקדח טעון על שולחנו של אולמרט, אבל מתחת לרגלינו הוא חשף פצצה מתקתקת. את חשבון הנפש לא צריך להשאיר רק לאולמרט, לפרץ ולחלוץ. חשבון הנפש צריך להיות של כולנו. כי מדובר כאן לא רק באנשים שכשלו. כשלה המערכת כולה. כשלה הקונספציה. כשלה תפיסת הביטחון. כשלה ההנחה שעל פיה ישראל לא תצא למלחמה יזומה. התנפץ האמון שאנחנו ננצח בכל מערכה. עצוב לחשוב, אפילו מעליב, אבל פנייתו הפטרונית של נסראללה ביום הראשון למלחמה אל מנהיגינו הטירונים שיחש־בו פעמיים לפני שהם יוצאים למלחמה – הפנייה הזאת היא תמצית מסקנות הוועדה.

הטרגדיה היא שאלה הדברים שבהם נתמקד. בשאלות הפרסונ־ליות. איך אולמרט יכול להמשיך אפילו יום נוסף בתפקידו אחרי מה שקבעה הוועדה, ואיזו חוצפה צריך שר הביטחון כדי להישאר בכיסאו אחרי המסקנות בעניינו, וכמה מתנשא ואדוגנטי חלוץ שיושב לו בה־רוואדר ומעז לזרוק עיתונאים ישראלים מתחת לחלון חדרו.

וכן, אחד אחד נכה בהם בנבוט. כי אחרת מה אנחנו אמורים לעשות בכל הדו"ח הזה. לאן נוליך את אובדן האמון שלנו. ומי יכול לבוא במקומו של אולמרט. לבני, שניסיונה עוד קטן מניסיונו? איילון, שלא ישב אפילו יום אחד בממשלה? ברק, שגם בו רואה הוועדה שותף לכשלים, או אולי נתניהו, שרק כאוס מנהיגותי יכול היה להפוך אותו למועמד המוביל. ואם נחליף את אולמרט בלבני או בנתניהו, מה כבר ההבדל, כשהממשלה אותה ממשלה, הצבא אותו צבא, ותפיסת המ־ציאות לא השתנתה.

בדיוק בנקודה הזאת תתמקד בימים הבאים לשכת אולמרט. בא־לטרנטיבה. או ליתר דיוק: בחוסר האלטרנטיבה. הדו"ח, יגידו אנשיו, חמור מאוד. אולמרט לרגע אינו מקל בו ראש. אבל השאלה היא האם בנסיבות האלה צריך ראש הממשלה לברוח מאחריות, או אולי להפך, אולי זה הזמן להתגייס ולתקן. השאלה, יוסיפו רובריו, אינה אם אול־מרט ישרוד או לא. השאלה היא אם מדינת ישראל תדע לקחת את הדו"ח ולתקן את הטעוון תיקון.

אולמרט היה אתמול נחוש שלא להתפטר. מי שמכיר אותו לא התפלא. אף שחומרת הדו"ח הכניסה את לשכתו לחלם, היה ברור לכולם שראש הממשלה הזה הוא לא מהמתפטרים. זה לא שהוא לא מבין שהיו כשלים. הוא אדם אינטליגנטי. הוא רק לא חושב שאם יילך הבעיות ייפתרו. בתפיסתו הבסיסית הוא בטוח שהוא יותר טוב מאחרים. מי יכול לנהל את זה טוב יותר, הוא אומר לעצמו בלעג, ביבי? ציפורה?

נאומו של אולמרט אתמול בעקבות הדו"ח היה סיום עגום לדו"ח עגום. פניו של אולמרט הביעו הכל. עיניו היו כעיניו של חולה סופני. אני לא מתכוון להתפטר, הוא אמר. אבל ספק אם הוא עצמו מאמין שהוא ישרוד עד לדו"ח הסופי. לא בגלל הקואליציה. לא בגלל המ־פלגה שלו. אפילו לא בגלל ההפגנות שמצפות לו. פשוט משום שאין אפשרות אחרת. פשוט כי אין לנו לאן להוליך את חוסר האמון.

מדינה שראש הממשלה שלה כשל בשיקול דעת, ששר הביטחון שלה נכשל במילוי תפקידיו, שהרמטכ"ל שלה הציג מצג לא נכון ותרם תרומה מכרעת לליקויים ולכשלים – זו מדינה שהופקרה. זו מדינה ללא הנהגה

יום שלישי, י"ג באייר תשס"ז 1.5.2007 ידיעות אחרונות 3